

Moje žiolyenje.

V

12. maj

Birma je v S. Lenartu. Kvečer ob šestih
prišel je se je kvečerškol ekcelenca
Dr. Michael, Napollnik. K. sprejemu
zbralo se je običinstvo, župnik Hen-
rik Sollog pozdravil je v nemškem
jeziku, nato deželno sodno svetnik
Dr. Krouvogel v nemnem uradni-
na v nemškem in slovenskem
jeziku. Soperke izročile so kvečke volar-
ja prava stupica in sodnega oficijela
shigant. nekdaš žigant. Tuda pozdra-
vila je v slovenskem jeziku jako
učno - s polnim razumom in
prikupljivo, druga v nemškem
jeziku kot obično balka nemške
šole, steif mid ohne Geist - razad.
nje je celo običala in ni mogla
dalje. Kvečerškol ji je pomagat
iz zadrege, se zahvalil za pozdrav
in šoperk. Kočen zabavljati, a videlo
se je pri tej priliki, da se je stem-
ta sistem sam obsodil. Dlesci slo-
venskega pokoljenja, ki zahajajo v
nemško šolo, se pač mehanično-
čijo, znajo prednasati, a razumejo
nič in to radi tega, ker se ne učijo

nemškega jezika na podlagi materin-
nega.

Razmere med župnikom in žu-
panom so se steiri zboljšale, župan
bil je celo povabljen k obedu. Leta
1909, ko je tudi bila birna, je žu-
pan pošef sedmicek s svojimi so-
tovarci pred sprejemom odšel,
ker je dr. Govinšek razobrazil na svoji
in na hiši Franca Breznik sloven.
ke trobojnice. Bilo je tedaj dosti ogor-
čenja in tudi Breznikof je bil slabe
volje in se mesel nad župnikom.
Občinski zastop skliceval se je na
nekli sklep iz prejšnjih časov, da se
ne sme razobraziti ne nemška,
a tudi ne slovenska - troboj-
nica.

15. maj

Danes odhajajo črnovojniki od 37-42
leta k vojakom. Iz H. Levanča jih je šlo
devet, med njimi tudi nekdanji štupnik,
katerega pršinja za opustitev ni
bila uslišana. Glede sodnih mad-
nikov prišel je ukaz, da so „allgemein

auf unbestimmte Zeit entloben.
 Tedaj mi ni treba iti. Mirno so vsi
 odšli, saj resna je pot, katero na-
 stopijo, nihče ne ve, ali se še povrne.
 Hočem tedaj kot sodnik spolnovati
 osexuo svoje dolžnosti, da ljudi
 tako izpolnim svoje mesto, kem
 hoalegem sem, da sem ohranjen so-
 fiženi, si nečtu in omagisu. Kati je
 bila že o strahu, saj enega xina ima
 že v vojski in je že dosti solz prelila
 v skubi zarij.

Glede Kalife je še sedmo negoto-
 vo, ali pa ne vojsko pustiti nam. Raz-
 burjenje je veliko, govorijo se je, da
 so tisti in gonico spravili civil-
 nega prebivalstva, vojski odhajajo
 jo na mejo pusti Skalfansu. Pripravi
 ljeno je vse, strelni jarki so celo pri
 Rojku in dipi ob rbi in Skoffi Lohi,
 kakor pišejo časniki, se odloci dve
 20. majnika v laškem parlamentu
 tu radi vojske. V sled tega slada
 veliko razburjenje, jaz sam sem
 pobit, kajti potem si morem mis-
 liti, da bom moral tudi iti.

20 maj

Prinesli so častitki vest, da je pusto-
pilat ^{Kalija} svojo vojsko z Avstrijo - Nemčijo
in zavezni Anglesko - francijsko -
Rusijo. Vojna z našo drželo je neizo-
gibna. Brezličilo se je, kar smo je da-
no pričakovali, naš zaveznik postal
je naš sovražnik. Sedaj gremo - vsi,
upam vsak čas, da dobim pozivo
iti k vojakom. Krasni maj - lep si
posebno letos, a žalosten. Resni so
obrazi, nobeden ne ve, kaj prinese
budućnost. Ne vzelim ne nobeno delo,
če gledam svojega sivička, ne stime
pri srcu, saj mogō se kralu
ločim od najljubšega na svetu
za večno. Daj mi li Bog, da mi ne
nevadnost, saj težki so dnevi!

24 maj

Došla je vest, da je Kalija napovedala
lostiti dne 23. maja vojsko. Godilo
se je, kar je bilo v podujem času pri-
čakovali, napad el nas je zavez-
nik zahubilo, brez vsakega po-
voda. Razbujenje med ljudstvom

je ogromno. Sliši se, da so na avstrijskih tleh zapeli dovtiki in inteligence lažke nansolnosti, mislim, da je tu prava dovolj - bolj kot pri nas meseca avgusta pri mirnih Slovincih, tukajšnjega kmeta.

Sedaj se že bife boj na mejah, segum. ci tudi že prihajajo iz južnih krajev. Kaša stvar je prava, zato bo pa tudi zmagala, ne verjeto se nista kazivati.

30 maj.

Od 15. junija do 1. julija so napovedani nabori za faune rojenc leta 1897. Bije se boju o vseh straneh; posebno veliko ogovorenje je proti Italijanom, ki so proti vsemu čemu pravice razpili z namni pogodbo. Bog jih bo kazival.

Draginja je velika, 1 kila govedine stane že 4 k. Samo se en mesec in boljše bo, saj letina obeta biti dobra. Vsega skoro robenega možkega ni več in zopet ni nabori meseca junija bodo se bolj spravili trg. S ljudmi je mirno, dela in upa na boljše čase.

9 junij.

Sedem let je že, kar sem v St. Louisa.
Mnogo se je spremenilo v tem času.
Keselega srca sem prišel sem, vžil
tudi dosti veselja, a imel tudi
bristke skušnjaje. Moji laje mi por-
očajo že sivi, raj črni, v katerih se
daj živimo, so takšni, da mi videti
drugega Matkar skrb. Bog daj, da bi
bila nadaljina leta lepši.

10. junij.

Vrili so se nabori in sicer za letnike
1878-1890. 92. Ki so bili že meseca novem-
bra in decembra 1914 na naboru,
a niso bili pokupeni. Od St. Louisa
jih je šlo 15, pokupenih jih je bilo 11.
Med temi taki, ki so napel slepi,
šibki, slabotni. Videl sem solze
v očeh maksikatnega, saj za mak-
sikatega pomenu to gustni
pogin.
Draginja vedno bolj nana^{va} se.

1 mila telektine stane 5 k. Mesarji
smrejo samo petkrat prodajati
meso, v korek in pelet je post.
kno pjee stane že 14 v.

15 junij

Prisel je razglas, da se morajo javiti vsi
kiso vojenci v letu 1865. do oktobra 1872.
Tedaj do 50 let. Iz tega St. Lemart jih je že
72 v vojaški službi, padel je med
rijinji doseclaj Mohor Jožef, sin
nadučitelja Mohor, rojenega pri
p. d. pereb v žitnjski fani, kamor sem
jaz zahajal v šolo.

Obela se nam, da pride vojaštvo v naš
kraj, kot rezerva zoper lake, kise partnij
kudijo produkti čez meje.

Kemski cesar bil je te dni v man-
boku, kjer je sedež nadvojvoda Eogena,
orhoovega posejnika južne ar-
made. bapcljal se je baje ploti juga.

Na sodnici imamo vedno mnogo
dela, tože se vlagajo kakor pacij, nič
se ne pozna, da bi osled vojske po-
stihili boji in osebnosti med so-
di. Posebno ženske nastopajo v boje
bah osled župina zaradi svojih moj.

23. junij

Bili so nabori za faulce rojane l. 1897. Iz
H. Leuarta jih je šlo k naboru H, od teh
nisu bili posujerji le 3.

Dostala je vest, da je dovo zopet v na-
ših rokah, vsled česar vlada veliko
veselje.

25. junij

Slonim ob oknu v tihem večeru. Nebo
je jasno in mesec plava mirno po ne-
beškem oboku. Čist in svetel je, le tu
in tam pride na njegso obraz temen
oblaček, podobna temne misli v
življenju, sredi radosti. Latcu, topel
vohu pihlja in listje tajnostno
šumi in savi človeka v naravo in
njene tajnosti.

A duh mi zbiva v daljni pre-
teklosti, v tasih brezskrbnih mladih
dnevi, ko sem bival v kot asistent
v Celovcu. Tcel sem bil in večer,
če tudi ni bilo dosti osenka v
žepu. A nudete moje lice in vedo
oko je kazalo, da me je veselilo

življenja.

Bilo je po doktoratu l. 1905, ko sem bil najbolj vesel, poleu humorja. Tjuntuj sem jo vedno vesel videl s mlad vihtee svojo palico. Tu gledal sem po oknih, da bi videl kak vesel obraz.

Tu prvi cemu oknu sem videl vedno doje modrih oči, ki so me gledale ljubo, zaupno. Tu tudi jaz sem gledal nad tja. Tgodelo se je nekoga večna, da je stala dostična gospodična pred hišo. Predvno pozdravim in najdem vesel obraz in sprejmem ljub odzdrav. Govorila sta, se pomenukovala o tem in onem. Tu videla sta se vrok dan in bila srečna. A vedla je, da sem zarocen, in mausikateri-kuat ji je bilo videti, da ji tega uuei sree. A ljubila me je in reči moram, da se ni je tudi obkolapila ljubezen v sree, a nitem smel misliti nato, presunilo me je, da me je ljubila tako srečno, nesrečno, videti, da ta ljubezen ni ma upanja. Bridke solze je točila, ko sem moral

zapustiti Celovec. Skisnila mi je roke,
čutil sem vroč poljub na ustnicah
in zginišla je. Luna je sijala kakor
danes, in listje je šumelo, ko so
jemala slovo. Dala mi je glavo
čveterolistno deteljico v spomin
in priporočila: Noči to v spomin,
bodi srečen; ljubila wa se, a ločiti se
moreva, ker loči naju usoda.

En zginišla je; a deteljico sem
zvesto nosil in ljub mi je bil spo-
min, spomin na odkrito, nere-
bice no ljubezen.

Letos sem izgubil deteljico, težko
mi je bilo, in mel sem hude slutnje.

En danes dobil sem pismo, da
se poročim in me prosijo, da naj ji
ohranim blag spomin.

Postal sem otožen, saj sem, da
je bivalo upeno stee drugod, a kajne
ne so pozvedile, da se poročim, da najde
lepšo bodočnost, katere ji jaz nisem
mogel nuditi vsled mojih gost-
nih razmer.

Luna si je mirno, nič ne moti
ocene tišine, le listje še tajnostno
šumlja, a meni je otožno pismo,

saj vem, da je steno zaključen dogodek
iz najnevarnejših časov moje lepote in
kosti, ko se sree mi poznalo nič du-
gega kakor idejale, ko mi je sree
krepelo veselja in bi objel same
sreče cel svet.

A sedaj sem tih, nastopil s
drugimi časi, rosi, časi delovanja,
in skrbij:

A spominu mi ostane na te
draga deklica in v duhu bližini
ti: bodi srečna - Mici.

2. julij

Fudi za tvoj sv. Levant in po deželi so
opeljane kante za kruh in moko. Do-
licni, ki nimata kruha ali moke
donna, more si to le kupiti, ako
ima listek, ki ga dobi pri organu
politične oblasti. Kot takšen je
določen za naš tag in celo sv. le-
vantsko župnijo nadučitelj Jakob
Kopie, tedaj ravno listi, ki so ga
meseca avgusta 1914 zavržli in
veljavnostna kraljica v zapor med
občinski zaradno odpravo nekaterih

zaslepljenih težavov, ki morajo radno
sedaj k rjenski hoditi po Kurške
karte. O quae mutatio rerum!

3 julij

V resnih časih spoznavajo se pravejši
in mišljenje ljudij.

Ko je lani meseca avgusta dolete-
la maksimatsnega zasodnega, a
ničnega slovenca usoda, da je mo-
kal kot osumljenec - velizdajalec
v zaporu, bila je gospa dr. Jovičičeva
vsa izven sebe in ni sedela, kam
bi se obrnila v silnem strahu. Pri-
bežala je v našo hišo in smo jo tudi
popolnoma poklopili. Odšla je po
nasvetu moje žene v Ruše, kjer je
bila pri domaćih ljudeh. Prišla
je letošnje spomladi zopet nazaj.
Pri nas se ni zglasila, le oddaleč je
pozdravila mojo ženo, ki je stala
slučajno pred hišnimi vratmi,
a šeta pozdrav bil je hladen, od-
tujajoč.

Mislil sem si, čemu to, vsili

nas je iskala, sedaj, ko je to gadevno vse
nikom, nas ne pozna.

Mogoče se nas spiba zaradi tega, ker
sem izstopil jescui iz čitalnice. Hovil
sem to iz ozroka, ker je to društvo
bilo na xumu, da ima časnik,
ki so veljodajške osebine, sled
česar je tudi tam bila hišna
preiskava od dejelno braubega
sodišča: da bi se spuil sedaj sem
nepuilitam kot sodni uradnik,
sem za ta čas izstopil, ker itak to
društvo kajas ni dejansko obstojalo,
ker so vsi člani o vojski. Da bi me
pa tudi odcedli v zapora, ker bi
bil član čitalnice, temu sem hobe
puniti v okoru, ker se ni treba izpa
taoljati novosti, kar bi za me
v mojem poklicu moglo imeti
tako dalekosežne posledice, da
bi moral zapustiti ta Ruaj.

Če se sedaj nekateri zgrajajo nad
tem, dobro jim, mislim, da nimem
nečastno laual. Če bodo pa uinili
čas, stopi pa vse o stani'lik.

9 julij

Ko je izbruhnila svetovna vojna in se začela gonja proti Slovincem, Križal je uveril pri županu Sollač, Steinbauer, da bo vse Slovence porušil, učitelja Mojza Fuorn je hotel pri beleni dnevu kofurati. Odvračil je k vojaškomu tidi on, danes došla je od vojaške oblasti vest, da se je Steinbauer ustrelil, zakaj ni prišlo, župan Sollač izrazil je mnenje, da je bejtkorice poruševil devar.

Fakto se vse maščuje in vidi se, da Bog kaj je sedaj, da se je zgodila bridka Križalova Slovincem.

26. julija 1915

Dovršil sem 39 let in stopil sem v 40 leto. Da bo postal 26. julij tako znamenit dan, pač nikomur nisil, sebe, ne zaradi mojega rojstva, ampak ker je na takr bila solsejena l. 1914 delna mobilizacija,

Kar je bil pood do svetovne vojske,
ki traja že celo leto.

Hudi časi so nastali. Glavom cesarske
odredbe zaplenila se je žetev na polju,
nikče ne sme svojih pridelkov pro-
dati ali podariti, imeti mora vse
na razpolago, da lahko prebitok iz-
rabi državi.

Uredna je vojaška cenzura, pisma
se smejo oddati le odputa z naslo-
vom odposiljatelja; za potovanje se
mora imeti legitimacijo od obične
in vojaške oblasti.

Prisel je razglas, da se večijo nabo-
ri za črno vojske od leta 43-50. 0 H.
Semantu večijo se nabori 17. in 18. sept.

Od italijanske meje prihaja
dosti ranjenecov, veliko kupijo naj-
vele junaki, nič jim ne morejo
lahi, že dva meseca se paratuj zaleta-
pajo proti nam. Tu vedno se stiti:
Dalmatinci, Bošnjaki, Slovenci so
v prvi vrsti, ki z nepopisno trab-
kostjo stojijo trdnjo kakor jid in
prezadevajo ogromne izgube hi-
manskeemu sodražniku. Tu se vidi
kaj so južni Slovani, katere so se
pred letom duj tirali o ječe kot

velicodajalec.

Hrib se smaja in zid
I prestoba Slovencev ne game.

28. julij

Moj fantek obhaja rojstni dan, pet
let je že star. Krojčarji so mu okra-
li nogo pri zaputku, smešljajočim
licem gledal je vse to. Ščén je moj
ožek, vesel in zdrav. Govori že cele
stapke, slovensko in tudi nemško.
Moje veselje je, moj up, moja kolažba.
Če so še tako resni duovi, a v njegovih
bližini pozabim na vse, kaj on mi
je najlepše razvedrilo. Kako okrami
mi ga Bog, saj z njim je vsa moja
sreča.

Popoldne sem imel Komisijo k
Sv. Antonu. Kako sem se nekodaj rad
peljal tja, kako sem bil vesel, kako
smo prepevali z dr. Filipič in dr. Krajčev,
I danes; skoraj nerad sem šel. Saj
je vse drugače.

Videl sem Ljubo. Nekdaj čakaš čakaš

so postala bleda in suha in brazde,
se vidijo v obrazu. Koli se mi drugo bitje,
ne to, kakor nekdaj, ne gre mi misel
iz glave, da je lakoziona, govorjenje
in celo kretanje me potuje v tem.
Urpel sem bil napram njej, sedno bolj
spoznam, da bi ne bil nikdar srečen
in v sreči gineva vse to, kar je bilo
nekdaj idejalnega, čutim, da imam
pred seboj navadno žensko.

Hitel sem domu, tam čakal me
je moj fantek, zaklical je: atek in
bila sta srečna oba in pozabljen
je bil cel svet.

6 avgust

Ta dan spominja me na smrt mojega
očeta l. 1895. Če je minulo dvajset let,
našel je moj oče svoj mir, strohnelo so
že kosti, a spomin vedno živi. Vidim
se vedno pred seboj sui mili, atudi
stuo gi obrat kot očeta, dpubil me je
neizmerno, veselil se je, da bi videl
svot mojega ukaj žal ga ni čakal,
kako bi bil srečen, če bi me videl v
tejslužbi kakor sem sedaj. Bila je
božja volja, da je prišlo drugače.

Ločivaj mirno duagioče, sprejel si
na onem svetu plačilo, hodejenti
kom vedno, da si me skrbno in
strog. ogyzil, saj tako sem postal
to, kar sem sedaj. Hade, pia amina!

7. avgust.

Rusi so pri meni! Seoo ne kot vojaki.
joči se vojaki, ampak delavci-
ujetniki. Pet jih je pod nadzorstvom
vojaka francosa Guinauer - sim-
patičnega duvajčana - Deutsch-
meister polka. Močni fantje
so, zdavnaj lie in mlad. Pridno
ostijo mlakili stroj in v kratkem
času opravili so tri ope ova v
gale. Pri dobri hrani so seksualu
oživili, začeli so peti; njih perni
docijo otožno kakor sploh sloven-
sicee niso pravi Rusi, ampak iz
Poljskega. Karo je došla vest, da je
Varšava in poangosd padel; ko
so to vedeli ujetniki, so začeli ple-
sati in skakati in opili: živijo
Kavcija. Eden je rekel, bil je neki

Kovaci, polu burk, da je samo kapa
in bluzja kusk, a sree je poljok. Že-
ljo vsi mi, in kovac cakajo dve-
ba, da pridejo domu, a željo, da
stanejo pod avstrijski žeglon.
Ko so zvečer po dokončanem delu
odšli, so bili prav sreli in se pri-
jamo poslovili.

Nebo se človeku vrine misel, ali
ni mogoče ustaniti institucije,
da bi se preprečila vojna in pre-
livanje krvi.

Vojna razbura vse narode, vplam-
ti svet in sovraštvo, vse delo kulture
se vrine in se pozni rodovi kupijo na
kamah puigapletih po vojni.

A kako blagodejen je mir, vse se
razvija, človek inna veselje do dela
in pokaje, da je krovna stvarjenja
in tako bi moralo tudi sedaj
biti.

8 august

Mirpo mi piše, da je zdrav; klatis
nekje po Galiciji. Dal sem ga za
krovaki za 500k. Mo bi padel, ima
saj mati neko uteko. Bog ga obvari,
da se vme cil in zdrav domu, ko
bo za nas vse najlepša zavarovalnica.

18 avgust.

Mirulo je leto druj! Pred letom druj
živeli smo tu v razburjenju, saj ni
mirul dan, da bi ne katerega Sloven-
cevo tirali v zapor. Vse to je sedaj mi-
rulo.

Bila je zopet slovesna cesarska ma-
ša. Lani sem si pač mislil, da mogoče
letos slavimo že mir, a vedno se še
bije ljud boj, a gledamo v lepšo bo-
dovnost, saj Bog dal je srečo našemu
orožju, našim krumam, in vedno
lepše zmage se nam naznanjajo.
Kako pa se je ta dan posebno slo-
vesno slavil kakor tudi že pred-
večer z razsvetljenim oknu, kakor
do in mikrofonu in stenu tudi
dan 18. avgusta zjutraj!

Svečano zadovolja je pri slav-
nosti naši naši cesarska
himna z gozbo v - slovenskem
jeziku. Bila je ob enem manifesta-
cija slovenskega ljudstva, ki je po-
kazalo v naslovesnosti svojo vola-
nost do našega presvitlega oledarja
in pač sijajno dokazalo, kako podle

so bila sumničarja, da se nahajajo med tukajšnimi Slovenci osebe, ki bi bile izdajice. Nesumljivo so se blaznivali sovražniki, čisti so prišli vsi napaj, njih nedolžnost se je sijajno dogradila.

Nemci so morali imeti svojo posebnost in to jih ravno znači in se vidi, kje je nestrepnost. Takratli so svojo mašo - nemško. Kupnik pa uže kadič jim je to doobil, dal je lakomščino oznamiti. Po slavnostni maši ob osmih je maša ob pol desetih za solanje nemške sole!

Ili so nemško in tudi cesarsko himno, za kar jim je bilo največ. Udeležba ni bila posebno velika. Bilo je vse mirno, Slovenci so to prezirali in pozabljeno je vse! Mislili so si Bog ve kaj, s preziranjem se dosti več doseže.

Upajmo, da prihoduje leto slavimo res prav srečno svetovni mir s srečno željo, da nam ostane naš presvitli vlada v tej moči kakor do sedaj, da umbo večer njegovega

življenja sladila mraga nad vse mi
zaključitvini sovravniki.

19 august

Dr Gorisek je prišel na dopust. Postal
je nadparovnik. Ponosno koraka
po tugu, večeraj bil je tudi pri slo-
vostni maši v sredi med nami
vradniki. Nemci gledajo v tla, saj
jih je strah, da so koliko kovalimo-
ti nje. Govoril sem z njim,
nepopisljiva vreditost govori iz nje,
sicer je pa tudi razumljivo, saj bil
je v preiskavi radi veleizdajstva.
Kupan solog gledal je v tla, ko je
šel Dr Gorisek mimo nje. Povedal mi
je marsikaj, med drugim tudi to,
da so sedaj pa postopali prenaqleso
in potem spoznali, da se je zgodila
velika krivda Slovencem.

Povedal mi je tudi, da ve za
pravega taha, ki je slovil v njegovo
pisano; uganil sem - bila je to
njegova dekla. Marko. Snel sem

vedno sum na njo in nisem se
mogel otresti tega sumu. Bila pa je
le otrodja drugih, našivali so takni
elementi, da je iprišla to takoisto.
Da, podlost je neizmerna, če se gre
za to, komu škodovati; a Bog je
pravičen in vse se kaznuje.

Poznam jih, ki so bili v stiki s
sem, letos jih ni več; po jeiah so
pokakupeni zaradi nečistosti,
saboine; umli so; v noči in
so jih stivali, a kpiri lauskega leta
kodijo mimo po tegu; pravica - res-
nica mora zmagati.

Vse me je bolelo, kar se je vse
sumnilo naš narod, bil sem je-
gan, ker nisem mogel verjeti, da bi
bil moj mili narod res takšen
izdajalec, bilo bi me sram, če bi
bilo res; a danes spoznam in
čisto je obzobje, Slovenci se je poka-
zal za tega in zato z vselijem
pozdravljam vsako novico, v ka-
keri se prizna pogumnost naših
slovenskih fantov, ki so vstali
v boju ni tudi doma vedno
sojenu cesarju!

28/8 15

Dobil sem v roke kazensko zadevo, v kateri se imenuje sine priče Gustava Janežič, učiteljice pri sv. Benediktu. Zvedel sem, da je Koroška, doma iz Leš pri H. Jakobu v Rožni dolini iz ugodne slave Janežičev.

Dovabil sem jo kot pričo. Dobil sem pisno, da pride danes, ker na določeni dan nimam časa, ne pozna me sicer, ni vedela, da sem tu, pozna me je le po imenu „Reberški džaj“, kakor je to na Koroškem slivala.

Do zaslišanja pokramuljala ssa v najni domovini. Našla mi je sosednike, ki jih dosti poznam, med njimi župana Kobensar, nelega slovenskega moša.

Pravila mi je o svoji uxodi, da je bila lani karno ob istem času zapeta zaradi sumu selizdale štiri dni; doznala se je njena popolna nedolžnost.

Navedeno je govorila o domovini; zburjala ssa spomin na

le in one drage rojake, ki so razpršene po svetu. Spoznal sem, kako krepki in po domovini, kako jo ljubi.

Hodlo se mi je, kakor bi prišla dva pregnana skupaj, ki ne sta v domovino. Daleč sva od domovine, saj vema, da nam je zapeta, ker sva Slovenci; le spomin na nji mi je ostal in njej, v duhu sva v domovini, tam, kjer se sedaj naša velika fantje borijo proti zahodnemu sovražniku.

Lepo so slovenske gošice, a duh moj je v domovini, tam, kjer so sive gore, semni gospodri, veselo žuboreči študenti in svoj plavinski grob, tam na Reberci je moj dom - a žalost je ta raj - priključen sem tu, ni mi svojeno, delo vrti med ožbini rojaki in tako krepim zastavo; le oko se krepence ožra proti istemu kvadrantu, kjer sem bil nekdat tako srečen, v deželo mladostnih sanj, čiste sreče, kjer sem bil mlad de Kol, Reberški ožbej!

10 september.

Dne 4. septembra obiskal me je moj prijatelj - Koroški rojak - Dr. Krišej, okrajni sodnik v Gradcu. Obiskal me je pred kratkim leta 1908, ko sem bil še samec. Njemu imel še sedaj svojega doma, a našla sva tudi tako povsod gostoljubni sprejem.

Tokrat sprejel sem ga v svojem domu. Kselilo ga je, videti moje Kraljestvo. Hvalil me je za nebeški mir, ki vlada tukaj, za zdravi zrak in vse druge odobnosti.

Drugi dan šla sva čez žavoh, si ogledala notranje šupice vilo in njegove Krasne vinskihade in se poprepičala v prostornem hrann s kapljico pristnega Haverhčana, ki ga nam je dala gostoljubna gospa notarjeva sledeč vabilu, ki se bere že od daleč na Krasni hiši:

Če si prijatelj, potekaj, postoj,
Kupico vina spil boš z menoj.

Odkod šli smo v Cenulo, v Kraljestvo gospoda svetnika Dr. Krouvogel, Kausi smo bili povabljeni.

Gledali smo temne gozde, zelene trav-
nike zasejane z obilnimi sadjem, obču-
dovali skanoblane hraste, ki so prvi
naselbine pristne slovenske rod-
ovine, glede katere se še nabajajo v
rokah sedanjega lastnika listine,
glasom katerih je ta zemlja v posesti
že skoraj 400 let v eni rodbini.

Keselo so nam tekle ure, ob rujnem
vremenu smo se razpneli, moj prijatelj
bil je silno dobre volje, gospod svet-
nik hotel je, da nama jaz za danes
krono nos korošec odložiti.

Bili smo veseli - srečni!

Drugi dan, bilo je prijetno jesensko
vreme, krenila sva jo s St. Jurij! s
kaplanom, krajčevini heurkani
okroglo-rudečelično Pepiko vidno vse-
lega obraza in mimiki, ki se s svoji-
mi očmi gleda tako priučno-ogre-
vajoče, potovali smo čez hribe in
doline proti Sv. Jakobu v vinograd
gostilnove hiše Kraje.

Solnce je prijetno ogrevalo našo je-
ncej utrujene nole, ko smo stopali
skoz vinograde na najvišje mesto
v Slatincku, klopotci so klepetali

soop veselo pesem naznanjajo bližajo-
čo se srečanje, pred nami; za nami pa
so se razprostirali sami vinogradi
in med njimi krivček za krivčkom
bele hišice in vmes koččki gozda in
zelenih travnikov.

Pa pristva podoba slovenskih
goric. Pa lepe so, ne popisno lepe in
nazivne njih lepoto le tisti, ki živi
v njih. Tu ko sem tako gledal na
Krajski svet, sem ponosno govoril,
češ - slovenska zemlja je to, ki nam
daje kurno vince in drugega obilo.
zato ljubimo to zemljo in jo spo-
vijmo in varujmo, da ostane
tudi vedno slovenska.

V Krajski svet vinčarji - slovenskim
Fustulim so nam rojke slovenskih
goric - Perika in Mirika stregle
s sladkim vinom - zapeli smo
slovenske pesmi in naša duša
je vplamtelala v veselju - brezskrb-
nosti. Čutili smo se srečne med
kožicami zoper sami mlade, bili
smo veseli. Trčili smo s kupicami,
jih izpraznili in se podali domu.

Bili smo srečni, saj srečne videli smo
osi in kolo bi se sreče drugih ne veselil.
V srečo teh deklet se spi cel svet, obda-
jajih sanj in upanje na srečne
dvi - naj se jim izpolni vse te
sladke nade. Tu v njih veselju je
bilo tudi naše veselje, bili smo zo-
pet enkrat tako kakor v nekdanj ve-
selih, neskrbnih letih, srečni - veseli -
pusti oseh skrbi!

Tu taka zabava - nedolžna - oživi člo-
veka za njegov trudapolni poklic. Le
situosti uodi nam urad, subopano
je marsikdaj delo in človek bi ope-
šal. A spomin na take dni človeka
oživi in mu daje pogum, čer, saj
pridejo zopet dnevi, ko je človek za
nekaj trenutkov brez skrbi. Ko ga
ne muči nobena srčna bol.

Dne 7. septembra odšel je moj prija-
telj na koroško obiskat svoje prijatelje
in sorodnike. Šel bi rad z nami, a ne
morem - ^{ne morem} - veče me poklic - in ~~ne morem~~
^{posvet, samor bi rad} tam - saj tam govnijo topovi in se
bojujejo naši veliki fantje - a mi osta-
nimo tu, in delujmo vsak v svojem
poklicu za blago naše države, vsak

mora spolniti svojo dolžnost, eden na
bojnem polju, drugi pri izvrševanju
poslov, na katerih obstoji temelj drža-
ve, a vsi žrtovujemo radi sose
ga našo domovino. Tu ko neka
grumenje topov ob koroski meji,
kibel bom tudi tja, da se veselim
s kistimi, ki so pucnagali našega
verolovnega sovražnika in slavi-
mo dan zmage nad sovragi, ki se
ne bodo upali več stopiti sose
roke po našem korosam.

Tako je odšel moj prijatelj, ozel je ve-
sele spominne seboj, jaz pa sem zopet
sam v svojem kraljestvu, srečen
zadovoljen.

13. september.

Do solcu dežje pride! To velja tudi
zame. Veseli dnevi so minuli, še so govedli
glavoi veselih pesnij po glavoi, ko vidim
mojega snička - mojega edinega snua
bžeka - bolnega. Zopet v glem! Strah
me je prevzel, ko se spominim
sвих mojih zavetkom meseca prošnja
1914.

Zdravnik Dr. Tiplič me kolaja, da mi nevar-
no, a moja duša trepeče. Edino, kar
imam na socku, moje najbližje
bitje, biser mojega življenja je o
nevarnosti. Ljubim ga, ljubim zato,
ker je on ožrok, da sem krenil drugo
pot; upem sem vse žrtvoval, vse
dal; in naj bi ga zdaj zgubil. O, ne,
mili, ne modri Bog, ne stori mi
tega. Mogoče sem grešil, mogoče
mansi kateno mojih računaj mi
bilo prav, a odpusti v veliki Tvoji
dobroti, prosim Te, obrani mi
edino, kar imam na socku.

Saj ti, dragi Ožek, si ona več, ki me
veže, ki mi daje veselje do življenja,
do dela, do vsega!

Sedel sem ob tvoji posteljici, in
tudi žena je bila poleg, poteka oba
žalostna. Razvonilo je zdravo Marijo
nilo donel je zvon, zamislil sem
se globoko, in držeč tvoje nežne ročke
sva molila oba - za te, moj sinček!
Tu srec mi je prešinila misel, ne
obupaj, ampak zupraj! Tu oklenil

si se me, stisnil k sebi in rekel: atek,
pridi sem. Da, dete, kako rad, nobena
sila me ne loči od tebe, saj ti in jaz
sua svo telo, brez tebe - in vice mene,
kaspaučkal si, težko sicer soplješ,
a upanje so mi dali, da ozdravis! O
čuvaj nad teboj, mili Bog, usliši
me, obrani mi moj biser!

16. september

Črni oblaki skrbij so se razpršili, prisija-
lo je zopet glavo solnce upanja, veselja -
moj srček je preстал o so nevarnost.
Je se mi zopet vrača zdrave, lica postajajo
bolj rdeča in iz oči mi sije žlaht-
nost. Težek kamen se mi je odvalil od
srca, saj težki so bili trenutki; bilo mi
je, kakor bi ose moral izgubiti, okoli
mene bilo je vse mrtvo.

Prifetno sipe jesensko solnce skoz
okno, sedim s svojo ženo ob postelji
mojega dragega očka, ki veselo kram-
lja. Solnce vplelo je slovo in zopet poje
zvon in ogrinja zdravo kramljanje.
Kako se mi širijo prsa, kako srčno

sem hvaležen Kerkovinu, da mi je
svačoudal moje najdražje bitje. Šle-
nil sem roke in v tihih molitvah izre-
kel zahvalo, da mi ni odlojeto to, kar
ljubim iz dnu sveta. Nad teboj pa, dra-
gi sinček naj čuva božja loka, ki se naj
vodi in ohrani tudi meni, ki te tako
ljubim.

Sladko si zapravljaj, mirno se doi-
gaj svoje prsi, naj bi bilo tvoje srce
preprosto in zdraven življenju. Kaj
pa zopet živim, veseli me delo in pri-
delu mi obhajajo misli na mojega očeta,
katerega je povsem vse moje delovanje
smotek mojega življenja - mi in
sveta!

18 september
Včeraj in danes je bilo prebiranje
čisto osojniko od 43-50 leta. Proizdan
priokakali so celo z godbo v krog. Bilo
je dosti moških, tudi potepnih voli-
ko, da se tvežini, čez zoo. V obče je bilo
mirno, le tu in tam je kdo zavrihtal,
a ker se je vsakemu brala izob-
naza, saj večinoma so vsi gospodar-
ji in skrbniki pride na misel,
kako bo z družino in gospo-

darstvom. A obupanja nisi videl
nikjer. slival si klice: Živijo dostrija,
le naprej na Italijana.

Postalo je vse mlikno, izbrani in
nepokufeni, vsi so šli dom, saj neni
so časi.

20 september

Kmel sem inventuro v srednjem Gas-
teraju. Bil je krasen dan, prijetno je sija-
lo solnce in ogrevalo s svojimi blagodej-
nimi žarki vinske gorice, kjer se že boga-
to obloženo grozdje prijazno smeji in
srba zlato žarke solnce, da bo njegov
sok sladak in razveseljeval pridne
ga delavca.

Od Sv. Jurja zadonel je veliki zvon,
veličastno se razlega njegov glas po
lepi dolini, nekonečno privabljuje
njegov odmev, v srce segajo, tako
poln in melodičen. Nehote se človek
odkrije in hvali Nesmogčnega, saj
ta glas doigra človeka za ta trenutek
nad zemljo v lepe, neposejne kraje,
kamor je naše krepenenje, kjer biva
večna sreča!

Prav dobre volje sem bil, ko sem ubral
korako proti prijazni vasici, katere patron
je magovalec nad zmagajem - sv. Jurij.
Prijatelj Lojzek Kraunsič povabil me je
v župnišče, kjer sem našel župnika
samostana pri sv. Trojici, p. Benvenuta
Winkler in patra fruktencija. Župnik
je simpatičen, izobražen mož, zelo naro-
den. On in pater Dušej sta začela v Trojici
prav živo in uspešno delovanje, usta-
novila bralno društvo ter sploh zalegi
štajercijancev delala mnogo nepravilik
in jim mešala njih spletkanije. A od
lastnih kolegov našel se je izdajalec,
ki je simpatiziral z župnikom Jerodi-
mandom Golob in njegovimi pristal-
ci, poročalo se je to vse o neji drugi
luči na višje mesto, žal, da se je tam
poslušal le en glas in posledica
je bila, da sta bila župnik Winkler
in p. Dušej prestavljeni. To je bridka
izguba za slovenski živelj v tuziški
župniji in mogoče je res, kar je nekdo
poslavljajou se župnik Winkler, da
je uspešno delovanje padlo za deset
let nazaj.

Žalostno je pač, da tudi tam, kjer bi
inela najti pravica v prvi vrsti pravice,

ostane pred vratmi, med tem ko de-
municipajstoo trumufira. Tu kako
se daje Slovencem tudi sol te stra-
nibrea, kjer bi se moral najbolj ščititi
ta narod, ki je vsem, pobožen in
sedaj zasluži, da se obravi tako in
da ne puiče med njega huolo seme-
nemškustarstoo, ki ga tukaj v toliki
meri seje šajere.

K Lojze Komrva se pogledala K
kojicam slovenskih goie v gostoljuboo
Krajučevo gostilno, K Mirniki in Be-
piki. Le ta dobila je od mojega pri-
jatelja D. Kušej v spomin na njegovo
bivanje pred 14 dnevi v teh lepoh
goricah pesnico naslovljeno „Bepiki.“
Vedno je, da jo objavim in češm
mogie pogim; saj tudi zame je
prijeten spomin. Glas se pa:

V goricah sem hodil
Tu vino sem pil,
Sem Bepiko videl,
Ves ginen sem bil.

Nje pesem ni vedno
V ušesih goim,
Kakaj sem spoznal Te
Dj' deklica Ti.

In vendar je Bogu
Hvaležno srce,
Ki vstvaril je v Tebi
Prekrasno dekle.

Kjer koli mi loidiš,
Prepevaj sladko,
Naj srečo obsipa
Te jasno nebo.

Liberk, 11/9 15.

Tako minul je dan, bil sem enkrat zopet
sreel, prav srečen, saj misel, da je moj
fantek doma zdrav, mi je dala novo
moč do življenja. In ko sem prišel do-
mu, pozdravil me je že od daleč. Njega-
va mamička vedela mi je povedati,
da je čez dan sedel pri oknu pra-
šal: Kje pa prav za prav falotira - atk.
Objel me je srčno, praviti sem mu
moral vse in bil sem ob njegovi stru-
ni sam otkok. Tu mislil sem si,
kakšno resnično je, kak pravi pesnik:

O selig, o selig,

Ein kind noch zu sein!

Minul je dan, v sanjah hodil sem
po solučnih goricah in bil srečen!
Pozabljeno je marsikaj, čas celi vse
kane!

21 september

h. katevoja dan. Spominja me živo na
preblagega komendatorja Mateja Ser-
vichey, katerega ime je zapisano z
zlatimi črkami v zgodovinski koroških
rodoljubov. Tam gor v veličastni komen-
di na Reberci bival je on, duša narod-
nega življenja, kako je bilo tedaj vse
službače, kako navdušeno. Koliko lepih
mi sem preživel v njegovem gradu,
koliko se navdušil za mili moj rod,
spomin na njega mi ostane vedno.
Spavaj mirno, dragi Matej; svoj duh
diva nad nami, glej to so do mori-
no, sovražnik hoi odnesi; jo odku-
jiti, a mi stojimo trdno in vem,
če bi bil še med nami; rekel bi,
z bistrim, blestečim očesom: Proč
od naše zemlje, tu je naš svet. Tu
kako mora ljudi ostati; nihče ne
smo odkumiti to zemljo in naj
se očeno glasi na tem mestu
slovenska govorica, slovenska
pesem, ki si jo soliko ljubil. Spa-
vaj mirno - na svidenje nad
zvezdami!

22 september

Notar Fran Štupica je oproščen črnosoj
ne službe za nedoločeni čas. Mečeni se je
vrnil dolu, priroščim mu to iz
srca.

odročniški kandidati franci Lovrec
in daokar Ljudevit Ryzienuski sta se
sporekla v gostilni. Tled tega je na-
gajal daokar Lovrecu pri izgovorih
neke hranilne kujižice, ker ni hotel
osebu pusti po rijo. Tled tega puhoj-
ba, ker daokar tedaj, ko je Lovrec prišel
v urad, ni še bil tam; ima nauke
navado, da jo maha še le ob pol dese-
tih v urad, zaradi obrazov, ma-
menje, da je kakor navado, še dolgo
v noč do igal glaj s soojim stalnim
izrekom: Noč oaris!

Tled tega veliko razburjenje. Reči
moram, da ne črtim rad koga, a
daokar mi je skrajno nesimpa-
ticen, ker je radu, in brezobziren
proti Slovencem, ki stremi edino
za tem, da bi pravice slovenskega
naroda puji ko mogoče zatel. Tu
ta človek pravi, da je patrijot. Da, neki
narodu, od katerega takorekno živi;

šuntati, posredovati po kričmah čez
polnoč in kričati: Heil, hoditi davno
čez vro v vrad z zabuhlim obrazom,
in tam kavzati nad slovenskim
ljudstvom in nad vsem, kar je
slovensko, to pa ni sisti patušjosti-
zru, ki se zaklepa od pravega drgav-
janca. Kalostna majka, ki nosi kake
sivove. 'Podom, je Poljak - zdaj je: Hindisch-
Bühler-Deutsche.'

3. oktober 1915

Žojnovenska nedelja. Spominja me
na lepe dni, ko sem bil še avskultant
v Celovcu. Najte opisem, kar sem prej
opustil, ker je tudi s sedanjim ca-
som v zvezi.

Na žojnovensko nedeljo¹⁹⁰⁴ zjutraj je bilo,
ko smo napravili iz Celovca izlet in
sicer do Krišej, karolinik Dobrovc in se-
danja moja nevesta Frida. Podali smo
se na Sv. Krištofje. Malo dolga se mi je
zdelo pot in težka, kajti dan prej smo
kolodirali pri novo nameščenem
komendatorju Peterk. Tled tega sem
dobil marsikateri ueljub pogled od
fride. Došli smo na sveto mesto, lakko
nam je postalo sree, bili smo kakor

preročeni.

Tam pred podobo nebeške, čudotvorne matere vstopili smo se vsak v svojo pre-mišljevanje in izvirale so iz naših src želja, za katerih izpolnitev smo na tem mestu iskreno prosili.

Tu poklajajeci šli smo na puosto.

Kašli smo veselo družbo, katifa svet bil je tedaj na Visarjih nastavljen kot kaplan. Zvečer prepevali smo veselo pesmi in hitro nam je minul čas.

Drugi dan smo se sprehajali po vrb-
vih, občudovali lepi plavinski kraj
in prepevali pesmi, med njimi
tudi: odkod si dekle ti doma.

Prifajmo so nas pozdravljale gore,
od juga dišijo lovec, na katerem sem
že leta 1903 legel plavike, ki, Montaj
in vse druge visoke, sive gore.

Poslovili smo se od svetišča, se
še enkrat priporočili mili materi
za varstvo in srečo in veseloga
sreča smo korakali v dolino.

Bili smo pravo srečni.

Videl sem še enkrat Visarje, 15/10 1913,
ko sem se vozil v Pontafel, oddaleč
pozdravljala me je ljubka cerkva,

Kakor bi me vabila: Pridi tu sem gor,
tu najdeš mir in srečo. Kjerila mi
je ljubka cerkvaica, gledal sem jo rad,
raj večjejo me na njo ljubki spominu.

Tu sedaj! Tam, kjer se je zbirala
pobožna množica iz vseh krajev
saceta, tam je vojno življenje. Iz so-
razne dežele vsipajo se granate
in šrapneli. Kjerila je mirno pre-
bivalstvo, tam, kjer je pastirček
mirno pasel svojo čredo, in kjer je
gosu iz kriba oznanjal ljudem
mir, tam vlada smrt, tam se vsi-
pa sovražtao iz dežele verolomni-
kov. Razpršili so streli vse hiše in
še cerkvi niso zapuščali.

Opustošeno je sactišče, žalostno
sternijo ožgani židovi proti nebu
kot večna puca obsojanja vrednega
dejanja lahov. Kličjo na našecanec,
opbudili so o sreč urlik naših bo-
jevnikov neizprosni srd, da se bodo
še ljubejše bojevali proti sovražniku
in ga uničili. Tu zopet bo nastal
nov kraj, zopet bo potovala verna
množica, na visoki hrib in zopet
bo klical gosu in oznanjal bo

zopet daleč na skrog - mir.

6 oktobra

Po večdnevnom deževnem vremenu nastopilo je prijetno. Bilo je mirno, niti list na drevoju se ni zganil. Bil sem v sadovosovniku in obiral jabolka. Naenkrat slišim kakor zamolkel grom - pogledam - nevitke mi od nikoder prihajajo. Zopet grom, kvatko, vošlo, prihajajo iz velike daljave. Mislil sem, da se motim, a tudi moja sestra, sosed žijko so slišali isto. Finilo mi je v glavo, zdelo se mi je seve skoraj neverjetno, da je to pokanje soprobo koroško - laško meji. Ko sem to pravil ljudem, niso hoteli prav verjeti, a bil sem ozmerinjen. Taje pri maniboru niso moge biti, kajti pokalo je neprenehoma od opoldne do večera. Nekaj dni popreje čital sem v časnikih, da so slišali v isti črti kakor ~~se~~ jaz gromenje kopov, ki je prihajalo iz laškega bojišča. Tedaj se nisem motil. Slutil sem pravo - nekakna groza me je obšla, ko sem slišal pravo kvat - pesem na bojnem polju - pesem k smrti.

18 oktober.

Dejansko vreme je bilo zunan in tako sem sedel v sobi ter brskal med različnimi spisi. Naenkrat najdem pesnico. Gledam, čitam in se nasmejem. Spominja me na lepe čase, ko sem bil še v Celovcu v službi. Porabil sem prosti čas in pohitel od svoje rojstne vasi na visoki Obir. Da sem bil vesel, se razume, saj le na planini je pravo veselje doma. Kakšen vžitek! V nedeljo zjutraj visoko gori sedeč pri bistrem studencu gledaš proti sinjemu oboku, kjer se mogoče tu in tam podi kak oblacik igrajo se z vetrom, skoli tebe pa nebeški mir, le v daljavi slišiš zvonjenje, ki prihaja iz doline od cerkva in te opominja, da ljudstvo časti sojega svatnika. Poleg tebe pa žubori bistri studence in si uodi novih močij, po zeleni trati pa rasejo bujno petke rožice in kažejo svo lepoto narave. Sli mi to trenutek, v katerem ozkljnes: Tu je mir, tu je veselje! Tu tako sem komal tudi jaz

dostikrat na vrh sivega običja in s poe-
tičnem razpoloženju skoval manjka-
teno pesnico v čast visokemu običju.
Mo tako nekoga krasnega dne listam
po knjigi, najdem nasukrat pesem
naslovljeno meni. Gledam pod-
pis, kdo je bil kakor dr. Gornišek.
Dazveselil sem se srčno; naj sledi
se pesem:

Opomin dr. Flammig!

Prebrhten tam pravit
v Celoven sedi,
Postave pogumta,
Da para mu ni.

Al nekaj pa vendar
Flammig ne ve,
Da ljubiti moja,
Mož vendar ne sme.

Tak grodo ljubezen
Mož v srcu goji
Običja su ljubi,
Objeti želi.

Tri vsakem vremenu
su k njemu beži,
ga boža in tiplje,
da sree skipi.

Preljubi Flaunig
odpri tvoje oči,
glej plešasti stance
su za te ja ni.

Glej, eno koroških
Tak krasnih deklet,
Te v pote pošterne.
Privede naj spes.

Leta 1900 bil sem zadujokrat na Obirju.
Še tudi tedaj sem skoval pesurico, mo-
kebiti v slovo za vedno.

Tedaj ni več nebeski min tam,
saj mati mi piše, da sliši grose
topov in koliko boljše na visokigori.
Tako se spreminja vse! Minejo leta,
mine mladost, se v duhu gledam
se mili domači kraj, ki sem se v
nekih letih gledal vsak dan!
Od vsega ostal mi je le - spomin!

19 oktober

Gopet je jasen jesenski dan. Sedim v
ortu in se ogrevam v objemu svetlih
solnčnih žarkov, ki se vsipajo v obil-
ni meri iz jasnega neba. Pod mano
v dolini pojejo Rusi ujetniki stoje-
ne pesmi pri svojem delu, od da-
lee pa se sliši v enonosen pravilni
vokal, kakor grom. Znamerje je, da
se bije hud boj proti vsočloveškemu
lahu. Cele tui dni že gromijo kopo-
vi, neprebrana, večsah je slišati,
kakor vokal grom iz daljave, to
so solve, ki se spuščajo na sov-
ražnika. Nehote spreleti me go-
za, saj strašno mora biti tam, saj
se se pri nas zemlja trese. Bog daj
našemu orožju moč, da prežene
sovražnika nazaj in da zasije
solnce - niku.

Na južnem bojišču so lepi oprehi.
odkar so tudi Bolgari napadli Sibe,
le-temu prede slabo, kmalu se bodo
naše čete združile z Bolgari; upam
veselo nas naposlujuje, mnoga
magiba se na našo stran.

2 november

Se vedno se sliši grumenje topov od
južnega zapadnega bojišča. Vsak dan
z negotovostjo puščajo kije mo posušil.
So ugodna, a vendar se vsak neho-
te boji, da se vendar ne posreči
sovražniku proukati obrambo
čisto. Bog daj, da bi bila zmagana naša.

3 november

Bili so ponovni nabavi za letnike
1873 - 1877, 1891, 1895 in 1896. Od 140 čuo-
vojnikov bilo jih je pokljuje 79.
Sobriniki morajo 16. novembra
k vojakom.

4 november.

Mirko mi piše, da je odbrinil iz ožhod-
ne Galicije na italijansko bojišče.
Bog ga obrani, saj nevarnost je
velika.

Draginja je že neznosna, vse pos-
kakujejo od danes do jutru. Polja sta-
la so večinoma neobdelana, ker je

v jeseni neprenehoma dejevato in je pri-
manjkovalo že ljudij. Velika težja je, ki
jo moramo prenašati, upajmo, da nas
ne potlači. Kot načelnik gospodarskega
pomožnega urada imam priliko opa-
zovati kako hupevijo ljudje, da bi
zopet prišli gospodari, sinovi domu,
ker gospodarsko preči razpadati, ker
vsako delo more se izvršiti le površno.

5 november

Obiskala me je ljuba v uradu. Prišla je s
potovanja iz Češkega, Dunaja, Budimpešte.
Četudi so se zadnjokrat hladno poslo-
vila, tako je bil zdaj kakor vse pozab-
ljeno. Kdla se je ljubeznjivo, vedela pripo-
vedovati tako nedolžno, da bi človek
res mislil, da ni nobene prevare. Bil
sem presenečen, vsemu bilo mi je za trenu-
tek kakor nekda, ko sem ljubil iskreno,
nedolžno, idejalu. In misel, da me mogre
zopet vana, me je stuznila, ostal sem
hladen. Poslovila se je sprijateljiti, ra-
bečim smebljajem, ja trenutek so se
otopile moje oči v njeno, mi zgnila
je, bil sem nekoliko ožmerjen, saj
naupa, ki je težko zaclila, le hitro

zopet Krvasi. Uganka mi je to bitje in
premišljujem sem in tja; se udajam
misl, da je res tako kakor jo slika
dr. Kraigher v svojem „Konvulor
skroba“ pod imenom Milice in
vendar so zopet kretniki, ko gledam
stiskim očesu kakor nekda; ko
sem imel pred seboj le odkritosrčno,
nesebično bitje. Bil sem vedno opti-
mist, naj bi se ne varal. Radoveden
sem, ali to uganko nešim prav!

13 november

Nadučiteljeva žena Ana Kopic dala
se je v svoji razbujenosti sled anstacije
njenegega moža zapeljati, da je pred-
baciuala proti neki ženski svoj-
nikom žunše in klej tukajšne po-
staje zaničljive lastnosti. Pri to za-
devnem posredovanju razpalila
je strašno stra furača žunše, sler
čas se je umišaal tudi nad-
učitelj Jakob Kopic in mu rekel,
da je svojnik žunše prej razgledil
da bode njega odvedel o zapor.

juenoavana sta bila obtožena pre-
stopka po § 312 K.z. Mužno mi je bilo
soditi čez osebi, s katerimi smo
bili v prijaznem razmerju in ki
so moji neposredni sosede. Kot
sodnik inel sem storiti svojo dolž-
nost, preprical sem se, da sta kuiva
in prisodil obema delavno kaju
primeru kuivdi. Kakou je bilo spoz-
nati, od nobene strani ne bo pri-
ziva. Kaznivao je pri tem, da je
nadučitelj kopii po priči Janezu
Dop dokazal, da je orožnik juve
res tisto nedeljo 16/8 1914 zjutraj
na trgu skupini poslušaleco
pualil, da bodo ~~testi~~ dan odsed-
li nadučitelja v zaporu.

Vem, da me mogoče ta ali ovi Ho-
rencev ne bo posebno prijazno po-
gledal, in sem to tudi že zapazil.
A meni je to vse eno, moj poklic
mi je nad vse, prost moram biti
njemu in strogo izvedevati vse
dolžnosti. Lree ne sme biti dostop-
no čustvovanju, gre se za objektiv-
no pravico, stan sodnika je in mora
biti tak, da mu nihče ne sme in
ne more predbacivati pristranosti.

16 november

V kazenski zadevi proti Jakobu in Anu Kopic se je obojestransko nagramil prijav. Meni je jako ljubo, da pride moja sodba dalje med svet, da ima tudi druga inštanca priloznost presojevati celo zadevo. Zame ostane geslo, da se drugim doma in ne zahajam v družbo, kajti gotovo je nepriljubo, sedeti danes v družbi tovarnišev, čez katere moraj jutro mogoče je soditi. Najsi misli ta ali oni, kak hoče, zame ostane ta desiga in mislim, da imam prav. Doma imam svoj mir in ne prideu v položaj, da bi si moral mogoče predbacivati, da sem pri presojevanju kakke zadeve se nagibal bolj na stran čustvovanja kakor na stran objektivne pravice. —

Danes odšli so oni črnovojnik, ki so bili od letnika 1875. 1876. 1877. 1895, pri ponovnem puviranju potujeni, odšli k vojakom.

Od italijanske meje sliši se se vedno grmeče topov, ne da mihi prokleti lah, na vsak način hoče zasesti Gorico, a Bog je z nami in sva z njim

odnesel bo Kravače glavo.

Od vojske ne čutimo dosti, hvala Bogu, samo vojaki se vozijo tu skoz, ki peljajo serbo in slavo puoti Plužu. Muzlo je je, saj pavel je prvi svet. So pač rešeni naši vojaki, zato mo-
ramo stoniti ose, da jim olajšamo bivanje na bojišču polju, upajmo, da je to zadnja zima, v kateri se raz-
saja vojna.

18 november

Lo trenutki v človeškem življenju, ko je sila spominov močnejša kakor navadno in se boje misli mudijo pri spominih na nekdanje, snežne dni dalje kakor si človek sam želi. Sanjalo se mi je ofridi. Videl sem jo blede pred soboj, govorila je prijazno, ljubegrijivo, če tudi sem vedel, da je med nama ose končano.

Stisnila mi je v slovo prevečito roko in bilo mi je, kakor bi rekla, ose je pozabljeno, va si tako kakor nekdanj. Saupje mi ne grejo iz glave. Dostikrat se je spominim, dostikrat mi stopi njen mili obraz pred oči, dostikrat

poiščem njeno podobo, katero skrbno
hranim, in se odopim v njen obraz.
Kačutim bol v sojem srcu, saj vem,
da je upala in se veselila zakonske
sreče, a se je varala. A prepozno je, kar
sem zakrivil, moram minno prena-
šati, saj so trenutki, ko dosti kupim.
Sam sem enkrat imel resno voljo, jo po-
ročiti, saj ljubil sem jo neskončno,
in jo tudi vedno bom. A bil sem
prezlah, v dobru za bodočnost, asi-
gurano tudi o materijelnem oziru
in ker se momentano nisem mogel
ozkežati čustev, ki bi ne smeli preo-
zeti moje srce, sem storil ta korak
in vcepil dobru v srce fride. Njen
brat je ta ogenj ugasil, ne bi ozplam-
tel, vse bi bilo dobro, a on je popr-
čil, da je bila kajdeta padlujca vez,
in tako sem bil potisnjen na novo
pot in ne menim se za svojo usodo,
udal v ose, kakor je račun prišlo.
ostal mi je le spomin, četudi je bidek
in rad bi, da bi ose ne bilo, saj ne bi rad,
da bi me moglo kolo pueklinajal, bil
sem žrtvo slučajja, zato pa moram

svojo kurodo nismo pucnavaši. Ne
ve se, zakaj je moralo tako priti, mis-
lim, da bi bil srečen; če pa mi sreča
ni bila namenjena, moram ravnati
kot v sanjah gledam to, kar
bi me delalo srečnega. Če eno željo še
imam, še enkrat ji gledati v oči in izve-
diti iz ujenih ust, da mi je odpustiti,
potem najde mir moje srce, potem
mi ob spominih na tiste dni ne
bo več težko srce.

21 november

Obiskal sem svojega brata Mirko, ki je
obolet in leži v bolnišnici na Pljuju. Do
celega leta videla sva se zopet. Konec
je dosti prešel, saj bil je skoro vedno
na fronti proti Rusom. Dostikrat je
gledal smrti v obraz, dostikrat bil je
v skrajni nevarnosti. Bila je volja božja,
da je ostal zdrav. Na potu na italijansko
ko bojišče je zbolel, bog ve, mogoče je
sudi pri tem prevednost božja.
Ljub mi je moj brat, saj konec nima svo-
jega stalnega doma, kot najmlajši od
nas se mora truditi po svetu in se
boriti za svoj obstanek. Daj Bog, da ga

obvarje vseh nadlog in mi dodeli srečo.
Ločila so se, le težko mi je bilo sloo,
saj je vendar tako negotovo, kaj pri-
nese bodočnost; obožujem srecem
peljal sem se domu, imel sem le
eno željo, da bi prišel kralu mir
in bi bili vsi skupaj v veselim
krogu in se veselili bodočnosti!

6 december

Prišlo je od vojaške oblasti poselje,
da je nakameno poročati, kedo je od
poklicnih uradnikov nepoklicen
v službi. Vidi se tedaj, da bo šlo vse
do zadnjega. Tripunoljen sem na to,
saj vem, da bo prišlo do tega. Tudi
mi moramo žrtvovati kri in žolče
za domovino. Obožne misli me le
navdajo, če se spomnim na mojega
sinčka, ki zvečer ljubko sedi poleg
mene in me prša: atek, kaj na-
delaš? Resej, ti ne veš, kaj kapi kaj
oče pri misli na ločitev od tebe,
ke ti prenašal, samo ločitev od mo-
jega sina se bojim. Karuj naju Bog!

57
7 december

Dau za dva dni dohajajo poročila o padlih junakih. Iz našega tuga jih je že dosti našlo smrt. Eridi sin Johane Sarwitz, kinec je umrl. Nekdaj pomorna ženska, ki je preživela mojo ženo, odkani je z menoj poročena, jo potula. Tako se moje reči:

Mingmuist nos du götten brida
del dabut ingamipka foida
murd kimur jadoppku zitkil.

Človeka ne veseli nobeno delo, v uadu mehaničnu delam naprej, veselil sem se večih, da bom po uadu stovil to in duo, ne brigam se sedaj za radonosnik, za nič, saj vedno me muči misel, še ni konca, še ni mira. Kako hupenijo ljudje po miru; sudiu se le, da pišejo listi o drugih služavah, da si želijo miru, o sudi mi, le nihče se ne upa tega reči. Daj vsega možgani sredstvo, da se najde pot sporazumljajja, saj težko je že postalo breme.

24 december

Božični večer! Ko sem laini stal pri božičnem drevesu, sem pa upal, da bo drugo leto o tem času nič. I zopet stojim tu, a vse je tako kakor prej, o minih niti sluh. Brez vsakega čuta sem bil, veselil se nisem danov, edino veselje imel je moj otrok, ki še ne ve, kaj tpepi soč; pač srečna mladost.

30/12

Obiskal me je Licko. Je rekonoalescent v Thalberg pri Dechantkirchen. Bled je še in slaboten, saj zadnja bolezen ga je hudo zmučila. Kdel mi je povedati o bojih v Galiciji, ker je bil od februarja do oktobra. Muzgo-krat bil je v srčni nevarnosti, a vendar ga je čuvala Božja roka. Kosmo mi veselo sedeli v H. juji, je ou bil v najhujšem oguju in izvrgale so okoli njega kugle in udarjale granate in se razprokali šrapneli.

1 januar 1916

Kooletso! Kalorstvo je. novega veselja,
vsečila so hladna, brez veselja, vseh
priponu, da bi bil mihi. Kaj sem
sam popolnoma brezintu, veselji
me me, kaj negotova je bodočnost.
Dopolnešli smo v H. ju, miško se
je veselil, in smejal, kaj kotuoloz
pao vladak bil je skrajno dobro raz-
položen in preprenal s svojim da-
som kakor še nikoli. Težkega vna
šel sem domu, kaj ločiti sem se
mokal od miškota, ki je drugi dan
zodaj odšel. Segel sem mu v roko,
ga poprijal in poljubil, solzicim
očesu sem odšel. Taj je slovo tako
reko, ker mihi ne ve, kaj priose
bodočnost, kaj ga imam, ker je
tako mihi, resen, ljub fant, naj-
mlajši je, rozej, ki se nosa boiti za
svoj obstanek in sedaj prestatiko-
liko nevarnosti. Cwaj ga verno-
govni in upam, da mihi v upega
matere na kousi kem ne bo zavre-
žena - obrani nam ga vsem mihi Bog.

3 januar

Sniel sem inventuro pri Sv. Barbari. Prijeten dan je bil, kakor je sploh vreme jako ugodno, ki robenega snega, po polju orjejo in vlažijo, kajti jesevi je bilo deževno in tako dve hektarji polja ni bilo obdelanega. Po travnikih cvetejo že krobentice (*Triflora acutis*) in po gozdovih *Daphne mezereum* (Seidelbast) gotovo značilno, tudi *Galanthus nivalis* je na novo leto pojavil prvi letošnjega leta.

Sodno invari dosti opraviča, kajti takvime se množijo, ljudem primankuje živeča; sled tega se mora biti bolj skrbno izveščevati red. Dosti je še sumljivih oseb, ki niso pri vojakih in ki so skrajno nevarni tudi lastnici.

21 januar

Dve iz januarja odšli so črnosojni-ki leta 1870. 1871.; danes pa so šli vsi drugi o starosti 47-50 let. Ob enem prišel je razglas, da morajo vsi ob-

činski predstavnik ter suksaaleik
naboru dne 24. januarja, ker so do
sedaj še bili opuščeni.

Tudi pri nas v uradih je uvedeno
natanko poročevanje, kar bi mo-
glo ne bil poseben. Ključ se čas, ko
bo gotovo moral zadnji, ki je potujen
za sojaka; nagiba se h koncu in tve-
ba je vse sile napoti, da bo konci-
na zmaga naša.

Činogorci se je že udala, hud
boj je bil za glavno postojanko, a
kar sodbu gisimatuliza neoprejetno,
lovčen je nas, in steno je bila us-
da Činogorcev zaprečena. Sedaj
se vršijo mirovna pogajanja in
z Baumbach bicekel:

und sum fip mau fipdu blafu
und najdu hodu fivot motuigu
fip dra dugu; ma tod muu, da
muu kot.

Živimo v dobi razburjenja, vsak
dan nam prinese različne novice,
veselje, žalost; živeči so že vsi napeti,
časih je, da bi mislil, da se ti mora
zmožati; zato sem se k sojemu sinu-
ku in te me su pogleda, najdem zopet
soj mir - Bog te čuvaj, Ti augolj miru!

4. februar

Od italijanskega bojišča slišijo se še vedno topovi, sedaj bolj tiho, drugo-krat zopet močno. Navadil sem se že nato, saj sem prepričan, da verolomni Faljan, kakor ga tu v slovenskih gozicah navadno imenujemo, nikdar ne bo prišel v dežele, neodrešene. Ka pogum naših bojnih čet značilna je pesem, ki jo je priobčil Mir v št. 5, dne 4. februarja 1916 in katero je zložil korošec iz St. Jakob v Rožu, Anton Miklavčič.

Luna sije, kladoo bije,
Trudne, pozne ure že,
Tu pred nami lahki zbrani
Ki nam spati ne pustite.

Kerkaj pridi, da se vidi,
Kje da glodej te drži;
Le prikaži, ropar vražji,
Če kaj korajže imaš ti.

K njim poglejte in povejte,
Kjezde, kaj počne Faljan?
Če me skuša grešna duša,
Da bi Anton bil pognan.

Ki ste krivi, bojažljivi
Khaljavi, če ne spim;
Semi bi radi, po navadi
Da nazaj vas zapodim.

Mal' se vzdigni, z roko migui,
Če nameni mas senkaj prit;
Ura bife, lah se skrije,
Kaj bom moral ga podit.

Če pa spava, tolpa njava,
Bog prav lahko noč ji daj,
Če mogi v vas prit' hoče -
Dobro - le poskusi naj.

To je pač zdrav humor, ki dela čast
našim slovenskim fantom in dok
ker bo ta sgreval njih seča, najbode
naša domovina mirna, in ta
humor in to navdušenje ne
zgirre - nikdar.

8 februar

Bil sem pri Sv. Antonu v padovi umora
viničarja Franceza Bizjak, ki je bil umor-
jen 13/3 1909, a postal storilec neznan.
Videl sem ljubo. Čuden slučaj! Dve

15/3 1909 bil je tisti dan, ko sem jo spoznal,
danes sem zgodil, da se v kratkem
poroči. Gladno je bilo obnašanje
med nama, minula so leta, spre-
menilo se je marsikaj. Odpoljal sem
se, mislilo mi uhačale na moj
dom, kjer je moj srček doma in
se že beseli prihoda sojega atka.
Človek postane reser; je pač že tako.

14 februar

Sv. Valentina dan! Spominja me ta
dan na komendatorja Valentina
Šumak. Bili smo zbrani v kome-
di ta dan leta 1904, ko sem vsto-
pil v Celovcu kratko prej kot prak-
tikant v službo. Veselje je pladalo v
mojem srcu, saj bil sem mlad
in odpirala se mi je bodočnost,
če tudi so me tule skrbi. Smejali
smo se, trčili na združje golosni-
ku, - bilo je zadnje kvas, saj je naj-
nika nato položili so blagega
narodnjaka v hladno gornilo. Naj
počiva v miru - okraju mi
vedno hvaležen spomin!

23 februar

Po lepih solnčicah duh, ki so spominjali na bližajočo se pomlad, prišla je šele zima. Sneži, da je veselje in spomladanske svetle sanjajo zopet pod belo odejo in čakajo na rešitelja - glavo solnce. Semičice in ščinkovci, ki so v vrtu prepevali spomladanske pesni, svoj friček, friček - in čin, člin - so postali mirni in semičica rado vedno gleda na okno in se oglašava s svojimi činjaka - činjana, kakor bi hotela reči, ali ne veš, da me zvepomagaj mi.

Tam na zahodu pa vedno gnui, navadili smo se že vsi nato, človek se pač vsemu privadi in najhujše zlo se mu zdi napadu je nekaj takega, ki pač mora biti. Vsaj človek vse prenese, ker up mu daje veselje, da se vse spremenili in tako smo v upanju srečni - vedno, in up človeka ne zapusti in upa, dokler ga ne objame hladni grob.

Tu tako upamo zopet, da pride pomlad in mogoče mir, saj laini imeli smo tudi tisti - up.

25 februar.

Šestoona vojska porzročila je že marsikatoni preobrat in to moram reči tudi glede moje osebe. Še bolj koničen ka preobrat. Nisi se namreč nikdar sam bil, odkar so se pojavili prvi znaki moške kreposti, hodil sem vedno k brivcu do zadnjega časa. A edini brivec v našem tugu, kuni bil je poklican k vojakom in tako sem ostal sam s svojo brado, ki sem jo vedno strahoma tipal, če ne bo usija. Tu postala je večji, a brivca mi bila kola loni, nabavil sem si britco in popoldne, ko me nihče ni motil, začel sem sisifovo delo. Počasno je šlo in strahoma sem vlekkel nož po gladkem licu, malo je puitekla mudeča kri, nazadnje je še celo polje pogladil z ostro koso, se umil in bil sem svojimi uspehom zadovoljen, stopil sem nenadoma pred svojo ženo in smejala se je srečno. Tu tako je šestoona vojska porzročila, da sem se začel sam - briti!

5. sušec

Kunaaj padajo snežinke, poulad
 še ne sme na dan, jaz pa sedim v
 svoji sobici, misli moje pa^{so} pri spo-
 minih na nekdanje^{dni}. Bila je prva
 poulad, ko sem bil v Celovcu, kako
 vesel, srečen. mlad sem bil, zaupno
 gledal bodočnosti v obraz. Tu lu-
 bil sem, ljubil tako nedolžno, ide-
 jalno - frido. Ljubezen bila je kakor
 rožica v pouladi v razpiku. Koigga
 jo na tihem sem šel prosti kolo-
 duoru, vrako vedelo, hitro odpreje
 me je vlak in v Linciu asi čakalo,
 me je doje temno modrih očij
 fride - ni bila sva skupaj tako
 štiri leta. Pravič sem se vedno
 zvečen - srečen - sladko sauja-
 joč o ljubezni - bodočnosti, o
 srečnem zakonu! Nikom mislil
 na nesnost življenja, na težke
 boje za obstanek! Kidala sva si
 krasne gradove, a kje je temelj,
 nato misla mislila. A vendar
 sva upala, da ne more biti dru-
 gacé!

A prišlo je drugacé! Priznam,

da sem bil slab pri odporu proti dru-
gim oplivom, a vse bi bilo dobro,
če bi mi dal kdo pravi nasvet.
I bil sem sam in takal sem pot-
ne pomisleči kam me pivoede.
Tu pišlo je do razpisa - opisal sem
to je praj - omenim le, da bi bilo še
vse dobro, a opliv brata Albina
na fuido bil je pucelik in tako
mi je umaknila roko in bil
sem sam.

Težke boje sem kupel, dostikrat
mi je spouin nato grovil žolger
je. Plaval sem letos zadnji obrok,
pisal sem pisno Tuidi, da jo
spoštujem kljub temu; pušil
ludi za odgoosa, kaj naj storim
o pisni - novega odgoosa.
Ojel sem pisna, jih gledal od
začetka do konca - okuam il sem
dva, pisno z dne 1/9 1908, ki sem
ga sprejel po najnem zadnjem
slovesu dne 30/8 1908, in drugo, ki
sem ga sprejel na počitnicah
doma 3/8 1909, v katerem mi naj-
nam, da je zaroka pretegnana -

Duetožko mi je pri sreči, ne ma-
nam več videti to, kar mi je bilo
nekdaj drago, saj nima sedaj več
pomenu. Tu tako sem ovicil
ose, ogrejših je ovicil in blago-
dojna toplota razširila se je po
sobi - zunaj pa sneži in beli sneg
pokriva naravo, ki je upala na
pomlad - mislimo je pa so da-
leč v nekdanjih časih, ko sem
ljubil - upal in bil srečen - a
sedaj je prišlo ose drugače - veselje
je zagrenjeno - upi so stusi - ostale
so mi bridke skušnje.

Tu steni je zaključen del zgodovine
o mojem življenju - začelo se je lepih
mladih letih - končalo, ko soji
grobu pretresa celi svet - ko mi proi-
šči laže opravljajo, da je minula
pomlad - minulo brezskrbno upanje
in da je nastala doba nesnega miš-
ljenja, delovanja za dom in do-
moslavo! Ti pa Frida bodi sreč-
na, naj rojice sneč ti cvetajo na
potih topega življenja, in pozabi
me brez ogrčenja - ki sem Te čutil
iskreno ljubil.

6. misec

Sedim v uradu. Slučajno nimam
aktov, da bi jih moral rešiti. Gle-
dam pri skru ver, kako se
podijo lahki oblaki po sinjem
nebu. Pridejo, odidejo in ni jih
več. Ravno tako so tudi misli,
misli, ki ti izgubajo spominne,
a ti jih zopet ozavnejo.

Nekole spomnil sem daleč
nazaj na moje mladostne v
H. Vidu ob Glini. Bil je namo neki
pustni poudeljek kakou je danes.
Izabil sem nekoga fanta - ki
se je mislil ženiti, a je mati
naslavljala, da je nuda, ker je glu-
hovec, in da ni možnosti nasjega
prenoženja sruu skrbovati.
Toco, ob doloceni mi je prišel,
in zupim njegova nesesta.
Stavil sem primena spru-
šauja, da se prepričam, ali so
pomisliti utemeljeni, zavra-
niti ženitov. Prepričal sem
se tako, da je bilo sumučenje
od stvami matere neutemeljeno,

izvračalo je iz nagovra, izvabiti siva
gase, da bi ji ne bilo treba dosti de-
lati. Štepetajčinu očesom gledala
me je nevesta, ali se spolnijo njene
nade, z neskončno ljubeznijo gle-
dal je ženini svojo nevesto. Kidel
sem, da bi učinil srečo dveh ljudi,
če bi izpeljal svoj veto. Tu dal sem
dovoljenje. Kako so obema gaja-
rele oči, on ženini - ni mogel go-
voriti, a kako je, kako mi je hva-
lejcu, ona pa mi je stisnila roko
tako hvaležno, očelo. Tu odšla
sta in v sobi postalo je mirno.
In v predstvi - čakalci slivšal sem,
kako ~~sta~~ se poljubovala same
sreče. Blagovol sem jih, saj tako
srečni parček se ni gledalo moje
oko. Odšla sta, kam ne vem, upam,
da sta tudi ostala tako srečna.
Šporin na to mi je ostal, saj
prepričal sem se, da je ženska koga
ljubi, ki je od matere naučene
postal zanesljivi in je krevč,
tako ljubezen ne more biti se-
bična, to je ljubezen, ki ose očuje,
ose tepe, ose prečese.

7 aprila

Gotovo čudno, da toliko časa nobene za-
beležbe. Kgodilo se ni nič posebnega,
kar bi se mene tihalo. Bil sem
v prostih urah v vrtu, namu oprav-
ljam potrebna dela v sadovos-
tiku. Spomlad je ipa vedno lepa,
danes je čestijo hrustke, črešnje ne-
navadno lepo. **Obeta** biti dobra le-
tina.

Vojska se še nadaljuje. Moj brat
je bežkone zopet v fronti, že dalje
časa ne piše nič.

Čutijo se že posledice v gospo-
darstvenem živju. Gladkorja dobi vsaka
oseba na mesec $1\frac{1}{4}$ kg. prsti karti.
Tobak je manjkal, posebno cigarete,
kar kadilcem dela strašno muke;
sem ušel, da sem uskadilec.
Polja obdelavajo ljudje manjši,
jaz sam sem doč večji nprvi
dal obdelati, plačal sem za en
dan 24k, za drugi 16k, a sem
osel, da imam kaj pričako-
vati, kajti ne ve se še, ali bo
kmalu mir, ni še upanja.

9 aprila

Na dan lihe nedelje zjutraj je mnogo se govori o lepih pomiladanskih dučvih, in res so tudi krasni. A današnji prokoxi so še drugo. Sipe jasno nebo se razprostira nad tobaj, niti oblaka ni. Tu vse povabi o caetju, buečlice pikajo sladok med, akorečki v nojem sadovovniku sladijo vsemagrnega, ukajo se pred sajinii hišicami, delajo gne gola pripravljajo pš. kor za svoje mlade. Tu ščinkoci in semice so se pridružile temu koncertu, v kterega se kaj krasno vpleta melodični glas šentjurjevskega velikega goveda. Piho je - popolnoma mirno - in vendar tako lepo. Oboek bi moral biti iz kamna, da hise ne veselil in kralil boga za ta lepi dan.

Tu vendar v to harmonijo v navasi se umetavajo topovi, katerih zamolkli pok se sliši od zapada, kjer verolomni

Kraljau hoče spustiti našo
milo domovino. Vrat pok pouc-
ni svet - pač velika naplika -
tu poulad, vse v očakju, vse
se zbujá k novemu žoljeju,
tam pa je zima - ki jeulje cel
za očakju naših mladencev.
Da bi prišla tudi v tem svistu
poulad, da bi se sreca svih
tudi odprla, da bi spoznali,
da naj ne kašijo vete kamio-
rije - potem bo nastala nes-
prava - poulad.

10 april

Šlišal sem letos proskrat kuka-
oico, kar je za ta čas pač zgodaj.
Kapelca mi je mnogo krat, upaj-
mo, da je res, saj živoljeuje me
secli, imam svojo družino in
svoj dom, po tedih skušnjah bi
se rad gledal rad mojega
kuda. V to pomozí Bog.

14 april.

Moja nad ose dobra tatiča Julijana
Spitzy, voj. Sarmitz je danes ob 1/4 6 zjutraj
v starosti 77 let in 2 meseca
mirno v gospodu zaprta. Bole-
hala je na pljučih že nekaj let,
zadnje mesce je vidno slabela,
a vendar sulo še imeli upanje,
da se podaljša njeno življenje.
Pred zadnji dan sem se govočil
z njo popoldne in ji priigovarjal,
da ne gre na velik zrak, ker bi
jito škodovalo. Dan pred smrtjo
sem odšel na komisijo in se
vrnil na večer dom, ko je že
spala. Ko se po noči zbudim,
slivim v drugi sobi, kjer je bila,
niko stopanje, zamolklo govor-
jenje. Kdolo sem mi je čudno, mis-
lil sem kaj, da je tatiča slabo, osta-
nem in pogledam. Tatiča ležala
je na postelji v agorniji. Ne morem
popisati, kako me je to presunilo,
saj vedel sem, da je konec. Duple
sem p na rokah, jo gladil po
čelu, a njeno oko je bilo mirno,
nobenega glasu več. Mirno je
dihala, vedno slabše in slabše,

še eno dihalo in ločila se je duša.
Umrla je lepo mirno, pravočasna
skozi pred smrtjo. brez bolečin,
kakor bi zasopala in bi šla v
na dušo tja, kjer ni več bolečin
in trpljenja.

Pogreb bil je sličastem bilo
je kar na častno, nedeljò po
polno ob treh. Tuji nameni
ovestilišči profesor dr. Haus
spitz, daljni sorodnik in boba
njega fantek, prišel je iz
Dunaja. Videlo se je, da jo je ljud-
stvo imelo rado in to nam je
bilo v solazbo.

Rajna bila je blaga duša,
dokler je trpela, delom svojih
nosk slupila hi je Kruh, nazadnje
zapustil jo je mož in odšel
v Ameriko, kjer je umrl, bilo
mu je Vinke ime. Bla je Kruhji
sodružici in z njo gospoda-
nila.

Kad vse rečena bila je, ko
sem prišel jaz v hišo. Tucla
je zeta, imela vnuka, bila
je najlepša hamsnica, nikdar

ni bilo žal besede med nama,
jaz sem jo ljubil nad vse. Videti
je bilo, da je vidno oziroma pri tem
mojemu zabljenju in kakor sem
slival, izražala se je, da nima
nobena tašča tako dobrega zeta
kakor ona.

Negovala me je, ljubila in
spodbudila, samega spodbujanja
se me ni upala tihkati, klicala
me je vedno: How doktor.

Koga duša, zakaj si odšla,
da bi še bila med nami in se ve,
selila z nami in mi s teboj.

Odšla si, zastoj gledam na prs-
tor, kjer si bila, ni te več; vse me
spominja na te, v sobi in pučaj
na orku, vsaka nožica, ki si jo
vsadila in ki si jih koliko lju-
bila, me spominja na te!

Mojo ožbek praša, kje je gospodami,
obnem se in kecem, da je odšla,
ni se vrne kralu.

Gledal sem svrti v obraz, groz-
na je, bojimo se je, kakor se je tudi
tudi kajna bala, saj upala je vedno,
da se se sme veseliti med nami.
I prišla je, ni bila je lahka. Pre-
nilo me je, če je še kaj o meni

Stejskebruski - niimulo je, saj videl
sem, da leta tečejo hitro in pride
tudi za te čas.

Spavaј niimulo, mamica, ki
si ni bila več kot do, saj grob
bo okrašen z rozicami in obiskal
se bom odlo. Tvoja duša naj
se raduje v večnem kraju, da
svojemu grobu pa sem stavil sklep,
da bom posadil ose svoje žolje
je, da bude srečna moja žena
in moj sin, kotem spolniti
svoj testament, da bi bili vsi
srečni.

Ozbeč položil je po moji na-
goljeek o kasto k glavi - ozbeč sloo,
od svoje drage stare mamice, ka-
teri je bil toliko veselje - položil
je svo svojo skrojo ljubemu njej
v dar.

Spavaј niimulo mamica,
Tvoj duh bo med nami in ostalo
bo vse tako, kakor je bilo, ko si
še bivala med nami - nihče ne
izbrise spomina na te - saj spo-
min na te mi je blag in -
sact.

20 april

Novarije črnosojnikov leta 1898
je v H. leuardu. Fantje prihajajo od
vseh strani, pojejo, a nič dosti, ni
dosti kričanja, kajti le prereno
jih opominja ostlo gumenije to-
pso iz zapada, da

"Skupaj se zbirajo
Na laško marsirajo"

Kakor pravi narodna pesem. Od
150 bilo je prvotnih 80, gotovo veliko
števílo.

23. april

Velikavoi! žalostna je letos zame,
saj drage tašče, da bi na ta slavnost
ni dan bila v našem krogu, ni več,
ona spava mirno in čaka več-
nega ostajenja!

Tudi narava sama ni ve-
sela, dež life cvrkoma in belo
cvetje padla od dreves. Tam na
zapadu pa gumenijo pravi topi,
namesto kopičev! Tudi moj brat
je v sui frunti - Bog ga čuva, dal
Bog, da bi bila lepša Velikavoi!

1 maj

Na svetu je vse mogoče! Po ogledu
kemčije se je določilo tudi o na-
ši dejavi, da se poruči nek
čas za svojo naprej! Dne
30. aprila ob 11 poročai so se mo-
rale posod poručiti me-
na 12. Tu tako moramo pos-
od za svojo priti prej
kako se to stinja s tekom
soluca. Dvojki navodili smo
se na mansikaj, se bovo še tu-
di na to.

15 maj

Bil sem na komisiji v Partinju. Če
samo ob sebi je lepo hoditi med
vinoigradi in sadovnjaki po
zelenih hribih, v lepem mescu
majniku, a temu lepše je še bilo,
ko sem v gostoljubni hiši douaja
ko v kraju velikih kmetov, tako
socialnega predstojnika do-
lajš s svojim dobrohotnim
srečljajem in drugih izvrstnih

zavodnih mož se mogel za nekaj
časa napredniki. Videl sem, da je
se blagostanje doma in da ljudje
ne čutijo dosti od vojne. Mirno
prenašajo vsa teža, udani so v
usodo. Vse ljudstvo je to, v lepih
slovenskih goricah, zelnavega
jedra, srčno in udano cesarju in
oblastim. Bil je lep dan, ne bom
ga pozabil.

Čuditi se moram gostoljubnosti,
ta posestnik dal je priležnosti iz
svojega vinograda nekaj stekle
in boljše, drugi zopet iz svoje
kleti, kar imam tako je bila cela
gostija tu kako so srečni, da
povestijo njih hišo. Veselje žani jim
iz lica, ne morejo se dosti zahva-
liti. Pač dobro, nepokoarjeno ljudstvo.

Naj je, vse zeleni, cveti - vse se
življenja veseli, samo pač na
mirnem - daleč od polja, kjer
ima svet svojo žetev. Pred
mojim oknom napredovala
sta si stigeča - zakonska družina -
gredice, veselo popeta, pruita
hulade in se veselita! Ali ni to
slika miru! Naj bi bilo tako
po vso!

9 junij

Moji let je danes kar sem v H. Lenartu.
 Hitek minul je čas in maxikal se
 je spreminilo. Po vikarosti sem
 postal ničen. S svojim stičkom
 sem šel na sprehod kakor na
 vadno; obokala sova napaduje
 grob tače. Opek vedno pravi, da
 kuzpi staka manica, bo že opla
 vcla. Srečen obrok, ki nič ne ve
 o greškoti, ki Ti jo bo molil soe.
 Kako sem srečen, ko imam tolaž-
 bo, ki mi pomaga premagati
 maksimalno bolest. Pa pravi
 rekničo reknič, ki poje:

frakind fobru,
 Dussin pin argus bnos bignobru,
 dussin vobru idud pinu di ofnu,
 nuf ninnu Münduqu dicitatub pld ofnu,
 Tagnu: drab if ninnu dicitatub Malt,
 dussin vobru bignobru nuf ninnu.
 Glück, dussin vobru Malt nuf ninnu,
 Munnu konud ab ninnu ninnu dicitatub Tagnu?
 Alles, was ich befehle, geschieht
 zu Ehren eurer Könige.

Mo sedaj to pišem, kakor po dro-
višću s pecekom, našim psom,
naqanja kune in obično je zave.
Človek bi gledal neprestano to
srečo, saj je edino, za kak žbom,
ne kajnič me Bog, da bi bilo
drugace.

10 junij

Moj brat mi piše iz soške fronte - kakor
se ugani, je blizu Rabla - da je zokau,
poslal mi je pomladanske planinske
coetke! Kako so me kajveselile, saj
me spominjajo lepik let, ko sem jih
sam tugal po koroških in krajs-
kih planinah.

Prosi lahoni prudinamo! Suci-
na je posem, ki sem jo čital v
Tagespost.

Ausiero, Ausiero
Ouel dolore, o quel schlag o!
Ausiero, Ausiero -
Sempre gehma arriero!
Trenta mille prisionieri
& canoni molti schwoeri
Gli barbari odiosi
Kloppano già nostri hosi,

Allopparo il corpo puro
O que duro, o que duro!
Trionfo nostro e finito
L'equismo e diritto
Bella suada italiana -
Wana kunt ma, wana, wana.

II.

Nell' bello Trento
Bleibma vol dreuto
In val Sugana
Ziag' ma s'ho dana
Anch in Valarsa
Male schlag' mar sa!
In valle d' Assa
Prigheli massa
Ed in val d' Astico
O quel schlaunastico!
Fin al Thiene
Hopser di Bene
O bella Vicenza
Spetta-bald breunt's a

Le eno kvavito veselje, Rusiko
zavcliz ofenzivo in presolirajo
z ogromno silo prosti Galiciji;
ne bo se konca-jalost me
navdaja.

12 junij

Dobil sem od deželno pomožnega
urada e. k. namestni je v Gradcu
dekuet, glasonu katerega se mi
izreče kot načelniku gospodarskega
pomožnega urada za sodni
okraj Sv. Lenart za, unermüßliche
höchst erspriehliche "Fähigkeit"
hvala in priznanje. Razpovelilo
me je, da so uvideli na višjem
mestu, da sem storil ose, kar
sem mogel, da slajšam srplu-
je in bedo ovih, ki so v vojski
in ovih, ki vsed tega doma
trpijo. Dosti vidim srpljenja,
dosti solz in mislim si, ko
bi prišli tisti sem, ki so pro-
ročili vojno, morali bi biti iz
kamnina, da bi se ne smečali
in slivali bi glas: Nehajte, do-
solj je krov. S vojska divja
dalje, svet za svetom pada,
dovna pa jok in stok! Tri
zato se posvetim z vsemi mo-
mi, da kolikor mogoče se solz
posušim.

13 junij

sedel sem v uradu v sreči aktoy,
ko ostopi naenkrat - ljuba, živila
je iz potovanja binkoštnih po-
čitnic, vesela, vsa živa. O zaroki
ni nič več, šel je v vojsko in vse
je končano. Vedla se je ljubko, a
bil sem resen - če tudi mi je srce
bilo vpenjeno - ne odpresti
več rane, ki so skoraj celo - to
sem sklenil. Podala so si roke,
odšla je lahkim korakom -
jaz pa sem se zavrnil v subopar-
ne akte - da se srce pomirši!
Nebeško lepo je, imeti sreči nič,
a hudo, če ti srce ozkopi in be-
perni po nečem, kar biti ne sme!

Popoldan šel sem z ožjekom v
temni gozd, da bi pozabil, bil je
lep dan, lepa je okolica - nebeško
lepa - nekote obvisel mi je
pogled na beli cerkvi in na
visokem hribčku, zavnelil
sem se in ko sem prašal ožjeka,
kako se zove - rekel je nedolžno:
Sv. Anton. - Tu uganiš je!

1. avgust

Tako dolgo uobencih zabeležkov, boš rekel, če pogledaš na zadnjo zabeležbo. Ker je, pa se tudi nič ni posebnega zgodilo. Dvojčki sami neposredno nič ne čutimo, posredno pa, kajti draginja je vedno hujaša. Kivino je mljeko vsak dan, že je prišel okaz, da morajo kmetje pripaditi kvade za vpreganje, ker v doglednem času opti bodo vse sole. Kovina se tudi pobira, vse kar je bakreno, ali sploh kovina, se mora oddati. Mesoma je 5k kila, liter vina skoraj povsod 2k liter. Če na domu prodaja kmet trgovcu vino po 160k. Kam bo to prišlo.

7. avgust.

Konisip sem imel v bližini b. Barbare. To so najobsebniji časi. Dopriska nimam, ker preobložen sem z delom, gospodarsko pomožni mead mi da mnogo opraviti in kar vime se tudi močno pomagajo.

Kato mi je tak izlet najprijetnejši!
Kdaj odkril sem od doma, bil
je lep dan. Po končanem delu
sem šel v temen svrsko gozd,
se pokrepčal, kar sem imel v
nabrekliku, potem pa se olegel
in gledal skozi temno zelene
oče proti sijajnemu nebu. Kaki
ubežki mi je bil, ničesar mi
bilo slišati, le senice so škakljale
po vejicah in se veselile življenja.
To je slika mihi! A tam v dalj-
ni poje svet gozjo pesem dan
na dan, klavir je to, mesarsko
klavir, a korena mi!

Od to. Barbare zadonel je
zvon, ostal sem in pobitel proti
visokemu križu, da običnem sope
nad ose dragega prijatelja
Josipa Mihalič, župnika, vlega
moža. Kral, mi ga bilo doma. Kljub
temu našel sem ljub sprejem in
vesel odšel sem z visokega griva,
in občudoval lepoto slovenskih
goric, ki nam obetajo letos obilo
zlatnega vinskega soka.

Medpotoma govoril sem s tem in
suium, poslušal njih želje in dajal
nasvete, da in sui me je povabil
o vinski bran na kupico vina.
Prišel sem zadovoljen domu, saj
vedel sem, da je ljubljenec srečno,
če se more izvesti vada pogod-
biti z sojini sodnikom in mu
potožiti to, kar se sicer ne upa;
in to je razno, nikdar ne more
sodnik koncu tako globoko pogleda-
ti v duha njegove duše, kakor v ta-
kih trenutkih, učitaj se nauči
za tuzno, pravično presojanje.
Poznati ljudstvo tudi do cela, je
glavna stvar za sodnika.

9 august

Ne želim si nikamor iti, doma je
najprijetnejše. Mislil sem iti v
Ludlec, a opustil sem to misel.
Človek se le kajbuni, kajti tam
zuna se vidi, kaj pravočini sija.
Doma je mir, zadovoljnost in glo-
sem je potrebno, da se o teh stvari
časnik odpočijo. S sinčkom hodi-
na na sprehod, kajem mu

cerkvice in hrane, ljubko me pogleda
in kramulja. Saj to je sreča, ki mi jo
naj Bog pustí. Da bile ostalo tako,
bil bi vedno hvaljeju bsemogoči-
nemu. Kujše misli mi, kakor
pustiti družino in dom in iti
v negotovost.

Sreča je malo, nikoli smo si
soj god obhajal sem v najrajšem
krogu, človeka ne veselí dosti.
Kako le malo prideu v družbi,
najrajši sem doma v krogu
sojih dragih. Le večraj sem se
srejal, prišel je gospod iz Ma-
ribora in pravil o sebi dogod-
ke; zavidal sem ga za ta humor.
Ne pozabim očeta, ki ga je citi-
kal, kajti na sedanjé razpore
glede živčja:

Nimam kruha, nimam vina
glava bóli Dalmatincea!

Srečati se očasih je zdavno in
človek za trenutek pozabi, da
živi v sreči same nesosti,
ždaci hočejo tudi imeti svojih
močij, in tek je sedaj treba.

10 avgust

L. Lorencea dan! Spominja me na
blagega slovenskega rojaka, duho-
vika, prošta Lovro Terajnik v Tin-
jah! Sivolasi starček bil je prav
po celi deželi in vseh slovenskih
krajih! Na dan njegovega godu pri-
hajaliso od oseh straniij Slovenci
inteligence in v visoki prostorni
zbrali so se okrog jubilarita!

Leta 1898 bil sem tam prokurat.
Kako sem prinesen, videti osloven-
sko inteligence, in duhovništvo!
Bili so prof. dr. Sket, Scheinigg, Wang,
apik, Legat, duhovniki prošt Eduspi-
len, Serbicej, Luman in mnogo
drugih! Le malo jih je še od teh!
Kako smo prepevali, se veselili,
veličastno so govedli topiči po
dolini in prof. Wang, prav salji-
vec pripomnil je: 'Letaj brodo
rekli, ko moqnanji potajo, da
prate gredo' na nizo.

Bil je to narodni praznik
slovenske inteligence duho-
viškega in posvetnega stanu,
ni bilo nobene razlike, bila

je vsa enega srca in misli, zad-
jeta od ljubezni do milega
slovenskega naroda!

Tu sgrajevče je bilo prvi prvku
Lovo Srcajnik! Kako je on
kot 89 letni starček nas vspor-
bujal k ljubezni do naroda,
kako je bil v tem trenutku mlad!
Bil je ogor slovenskega kroviče
ga duhovnika!

Tu odšli smo iz visokega gra-
da s prijatelji in spominu, saj
bil je lep dan!

Muml je moj, tam gori v
Furjak mirno spi, a mi se
ga spominjamo.

Danes je drugačije, v tisti lehi
dolini je drovje, vsaka je
in vedlo mi lah kot opusto-
šiti slovensko deželo.

Danes prišla je vest, da je
Gorica - biser soške doline -
v laških rokah! Kopal sem se,
preocimne boli! Ne, ne, lah
ne sme imeti dežele, ki jo
je tako lepo opredal Gregorčič

Dah se me sune dolakviti te sue-
tiuje; naj teje ku, a zopetja noga
biti zopet naša - slovenska!
Ku so je spominu na L. Slovenca
dan leta 1916, upajmo, da bo
leta 1917. to zopetja zopet naše!

16 august

Ta dan naj bo poseben mojemu pri-
jatelju - prijaku iz koroške dežele - dr. Karniku.
Spominjam se še dobro, ko sem kot
osmošolec hodil podučevat sina
feldmaršallajntanta viteza Bufe; ko
sem šel iz šole, hodil je poleg mojega
discipelua Hermannu tudi naš Kar-
nik, majhen fantek, skromno, a suag-
no oblečen. Pravi mi je, da je iz Rožne
doline, iz Glinj, da je iz revere rodbi-
ne in da ima boje za svoj obstanek.
Prepoznal pa je, da je vnet Slovenec.
Kulica so mu žarela, ko sem mu re-
kel, da sem tudi jaz Slovenec in da
se ugoduje v slovenskih urah
pri prof. D. Fletu za nilo slovensko
stvar.

Minula so leta, po letih trudega boja
je napravil maturo - sem se dobro
kisti večer, ko je prišel „na pol-urke“
iz učilnice - in izdelal prelostitni
izpit. - Nekaj veselih večerov sva
preživeli skupaj, bili veseli-srečni,
saj koroške inteligence bilo je
malo.

Danes prišel je zopet moj Raunik.
zpetenkrat o H. Levart. Kot doktor-
odločniški koncipient. Kolikorkrat
sem ga sodel, sem ga bil vesel, saj
je solsko-vezelega, pravega koroške-
ga Slovencea.

Bil je zagrobnik - nikoli je nako-
pal, stvarno predlagal, obravnava
tekla je po osporedu. Kotel bi najsi
vsak zagrobnik o zame ulega za
vzor.

Tri kupici vina sva se sešla. Po-
menkovala sva se o preteklih časih,
okupala spomin na lepe dni. Kako
sva oživela, kako postala živočna!
Tu venclan pri spominu na te
in one drage rojke sva čutila,
kaj je ta in ovi krepel. Mogo jih

inveci, Dr. Hilau, Dr. Lužnik so padli v vojski,
posp. čuk je ujet, Luasi župnik v Se-
lah je umrl - in mnogo drugih in.
Poslanec Grafenauer ^{se spominja} v koro-
jski pet let, ker je v družbi nekeli,
da bodo Rusi se enkrat prišli v
Karpate, in župnik Maierhofer
moj sošolec - moral je v ječo, ker
tako se je glasila sodba - on trdi, da
je neodstjen - a priče so ^{sodlojavale} ~~gospodskopala~~.

Vojska je vojska, ona dela preobrat,
ukloniti se moramo osemu, Kar
pride.

Tako je hitro minul čas, v spomni-
nu na lepe dni, na dnu mladosti
soa bila srečna! Trčila soa, si segla
o roke in se ločila!

V meji pa nosim spomin
na drugega vojaka, saj s njegovi
bližini sem zopet oživel, čutil
sem se kakor mladernica iz dav-
nih lepih dni. Tu so mi je treba,
saj živci tekajo s teh časih in
ni boljšega zadržila, kakor da
se pogovorim z blagim prijateljem.

Blag ti spomin - moj vojak iz
Krasice - se vedno slovenske rožne doline!

17 august

Kuoli boji so na oseh črtah. Lahki so prišli
čez sočb, neusmiljen Krivas boje boje.
Lusi preplavili so Butsoino - del Gali-
cife - bife se boj o Karpatih - in drugo
povrat boj. Govorilo se je zadnje časti
o porobnem mihi z Rusij - vse de men-
tikano - reklo se je baje - kaj je častno
umreti - kakor se udati. Fejki duosi
so - mnogo kupijo živei. Strabo in
gledamo v bodočnost. Ali ni uobene
poti, po kateri bi se prišlo do spora-
zumljenja? - Selina obeta biti slaba-
stvarna suša je celi mesec. Kaj
bo z živejem?

Slučajno najdem v listu pesem,
ki se nanaša na pesnika Goethe znanu
pesem: "Der allu Griefu ist tief" in slika
davaš je razume. Naj jo navedem:

mit allu Griefu ist tief.

von Müllu und Mißrot geist du
dunne stuu geist.

Der jage feist Lütku im Mulda;

Mulda nua, bulda

feist du für auf. ...!

Precej sarkazma je v teh besedah,
a pravilno za to, kar se zdaj godi.